

РЕШЕНИЕ

№ 2816

гр. София, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Младен Семов

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **1360** по описа за **2022** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр.чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма] с ЕИК[ЕИК], предявена чрез адв. М. Г., против решение № 51 от 07.01.2022г. по н.а.х.д. 20211110211403 г. по описа на Софийски районен съд за 2021г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-617/21.07.2021г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 3000лв.

С касационната жалба се твърди наличието на касационни основания по чл.348 ал.1 от НПК изразяващи се в неправилно приложение на материалния закон и процесуалните правила, неправилност на преценката за наличие на нарушение, извършено в условията на повторност и наличието на предпоставки за квалифициране на нарушението като маловажно по чл.28 от ЗАНН.

На първо място, с процесната жалба се претендира липса на основание за прилагане на института повторност. Успоредно с това се излагат възражения, че фактът на повторността на нарушението е споменат едва в НП, без да е споменат в АУАН, а чрез позоваване на текста на отменената норма на чл.107 КЗ (отм.), тъй като НП е

издадено за нарушение на чл.108 КЗ, в сила от 01.01.2016г.,жалбоподателя счита, че извода за повторност е необоснован. Така, процесният АУАН съдържа само данни за нарушение по чл.108 КЗ, като липсвали данни за предишно нарушение от същия вид.

На следващо място се излагат възражения относно неправилна правна квалификация на нарушението, като в тази връзка нормата на чл.108 КЗ представлява общ закон, а в конкретния случай се касаело за застраховка "Гражданска отговорност", поради което счита за приложими чл.496 и следващите от КЗ, което съставлявало нарушение на чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, поради несъответствие между фактическото описание на нарушението в АУАН и НП и дадената правна квалификация.

Успоредно с това, претендира се, че наложеното наказание не съответства на целите на чл. 12 З..

Твърди се, че е налице допуснато съществено процесуално нарушение и нарушение на административно.производствените правила изразяващи се в неправилно определяне на датата на допуснатото нарушение.

В заключение – счита, че процесното нарушение се явява маловажно по смисъла на чл.28 ЗАНН, като от него не са произтекли никакви общественоопасни последици, като към момента на съставяне на АУАН, застрахованото лице е получило изцяло дължимото му обезщетение, респ. АНО не е следвало изобщо да налага наказание.

Ответникът – заместник-председателя на КФН и ръководител на управление „Застрахователен надзор“ изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Моли първоинстанционното решение да бъде оставено в сила. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата, в лицето на прокурор З., от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съобразно чл.218 ал.1 и ал.2 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само по наведените в жалбата касационни оплаквания, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, следи служебно. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. По съществуто си обаче е неправилно, като постановено в нарушение на материалният закон, поради което и следва да бъде отменено.

В обжалваното НП, АНО изрично е посочил, че Н. М. е депозирал жалба в КФН на 27.05.2021г., по повод забавено изплащане на обезщетение от страна на [фирма] по застраховка „гражданска отговорност“.

АНО е установил, че на датата на завеждане на претенция от страна на Н. М. пред [фирма] – 25.11.2020г., пред застрахователя са представени писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера и. На 26.11.2020г. и на 04.12.2020г. са извършени огледи на увредения автомобил.

На 14.12.2020г. е представено удостоверение за банкова сметка и след тази дата застрахователят не е изисквал допълнителни доказателства, като се е произнесъл на 14.05.2021г. по предявената претенция изплащайки обезщетение на лицето.

В тази връзка АНО е приел, че е налице нарушение на нормата на чл.108 ал.1 от КЗ, като застрахователя е следвало да се произнесе най-късно на 08.01.2021г., т.е. петнадесет дни след представянето на всички доказателства по чл.106 от КЗ.

Посоченият съдебен извод е правилен.

Нормата на чл. 108 ал.1 от КЗ действително задължава застрахователят да се

произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 – 3, 8 – 10 и 13 – 18, раздел II, буква "А" от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума или мотивирано откаже плащането.

От своя страна нормата на чл.108 ал.3 КЗ предвижда, че в случаите по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл. 106, се прилага срокът по чл. 496, ал. 1.

В настоящият казус претенцията следва от сключена полица по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, поради което същата спада в обхвата на цитираната норма. Липсват данни при завеждане на претенцията, лицето да не е представило някое от изискуемите доказателства, така, че да се приеме за приложим срокът по чл.108 ал.3 вр. чл.496 от КЗ. Напротив, от данните по делото се установява, че претенцията е заведена на 25.11.2020г., като на 26.11.2020г. и 04.12.2020г. са извършени огледи на увреденото МПС, а на 14.12.2020г. е представено и удостоверение за банкова сметка по която да бъде изплатено застрахователното обезщетение. В този смисъл правилно АНО и СРС са приели, че след този момент застрахователят не е изисквал допълнителни доказателства или изискуеми документи, поради което е следвало да се произнесе не по-късно от 08.01.2021г. В този смисъл, като се е произнесъл в срок, изплащайки застрахователното обезщетение, застрахователят е допуснал нарушение на нормата на чл. 108 ал.1 от КЗ. Данните по делото и бланкетното възражение на касатора, не позволяват да се формира друг, различен от изложеният извод.

Извън това и с оглед предмета на касационна проверка се налага извода, че постановяване на съдебният акт, СРС е кредитирал писмените доказателства по делото, приобщени по реда на чл.283 НПК и е обосновал правен извод, че е доказано извършването на нарушението от ЗД [фирма], както и че не са налице основания за прилагане на разпоредбата на чл.28 ЗАНН., като е изложил подробни правни съображения по възражението, че не е налице повторност.

Правилно съдът е преценил, спазването на изискванията на чл.42 и чл. 57 от ЗАНН при съставянето на АУАН и издаването на НП, както и на сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като АУАН е съставен в тримесечен срок от установяване на нарушението и нарушителя.

Безспорно, в АУАН липсва описано от фактическа страна нарушение - в условията на повторност. Посоченото обстоятелство обаче не съставлява процесуален пропуск, доколкото с АУАН се установява самото нарушение, а неговото санкциониране следва едва с НП. Понятието повторност е относимо към размера на санкцията съобразно чл.644 ал.2 от КЗ, т.е. към наказуемостта на нарушението, а не към установеният факт на извършеното нарушение, който недвусмислено следва от описаното в АУАН. В този смисъл и при гарантирано право на участие и защита на лицето, привлечено към административно-наказателна отговорност, настоящият състав счита, че не е налице нарушение, още по-малко – такова водещо до нарушаване правата на касатора.

Така, от данните по делото, следва, че посоченото нарушение е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на НП № Р-10-12 от 02.01.2020г., влязло в сила на 12.12.2020г. с което на дружеството е наложено наказание “имуществена санкция“ за

същото нарушение. По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение.

В този смисъл преценката за наказуемостта на нарушението в хипотезата на повторност е правилна и законосъобразна.

На следващо място, настоящият състав счита за правилни изводите на СРС и досежно доказаността и установеността на нарушението. Наличните по делото доказателства по несъмнен начин установяват извършването на нарушение на чл. 108 от КЗ от дружеството ЗД [фирма].

В заключение, настоящият състав счита за неоснователни и възраженията на касатора за маловажност на нарушението. Нарушението по чл. 108 ал.1 от КЗ по своя характер е нарушение на просто извършване и за съставомерността му е определящ не толкова периода на забава, а факта на забавата, сам по себе си. И доколкото въпроса за маловажност би възникнал евентуално в хипотезата на забава в рамките на ден или два, респ. забава обхваната от период на национален празник или официални почивни дни, то в настоящият казус е налице забава от почти четири месеца. При всички положения, една забава надхвърляща почти осем пъти законовият срок/ от петнадесет дни/ не може да обоснове приложение на института на маловажното нарушение, особено през призмата на охраняемият обществен интерес – уреждане на застрахователните претенции, с цел - осигуряване защита на интересите на ползвателите на застрахователни услуги.

С оглед дотук изложеното, се налага извода, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Предвид своевременно отправеното искане за разноси, изхода от процесния спор и преценката за неговата фактическа и правна сложност, на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ в полза на ответника следва да се присъдят разноси в размер на от 80.00 лева.

Поради това и на основание чл.221, ал.2, от АПК във вр.с чл.63в от ЗАНН, Административен съд, С.-град, XIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 51 от 07.01.2022г. по н.а.х.д. 20211110211403 г. по описа на Софийски районен съд за 2021г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], да заплати на Комисия за финансов надзор с адрес: [населено място], разноси по делото в размер на 80.00 (осемдесет) лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.